

BAUMANN-VARIASJONER

Egil Baumann er musikkviter og skriver om klassisk musikk i Musikkmagasinet hver fjerde uke.

VOKALTRIO: Med identitet, men også vidtfaavnende.

FOTO: HÅVARD LOTSBERG

Å falle totalt til ro

ALBUM

Trio Mediaeval

«Solacium»

Mats Eilertsen (bass),
Trygve Seim (sax)

2L

Trio Mediaeval kaller de seg nå, den norsk-svenske vokaltrioen dannet i 1997 med en litt ulik besetning underveis. Som artister på ECM med syv utgivelser het de Trio Mediaeval. Jeg leser at den nye stavemåten skal understreke trioen nordiske opphav og at «æ» skal ligge nærmere latin der mediaeval, som dukket opp på begynnelsen av 1800-tallet, er en slags forkortelse av *medium ævum*. Uansett er det snakk om trioen hovedvekt på musikk fra middelalderen. Samtidig framfører de også samtidsmusikk, ofte komponert for dem, og folkemusikk.

Mye av musikken arrangerer de selv, og de har flere ganger spilt sammen med jazzmusikere. Trioen favner dermed vidt musikalsk, men det går nok an å si at klangen deres er formet av arbeidet med middelalderens vokalmusikk. I sin anmeldelse av «Solaci-

um» på musikkritikk.no skriver Magnus Andersson at om han skal være litt ufin, så kan de kanskje kritiseres for alltid å høres like ut, uansett hva de synger. Samtidig er det vel også snakk om en klanglig identitet her. Det er heller ikke uvesentlig at mye av den samtidsmusikken de framfører ofte lener seg mot vokalmusikken fra elleve- og tolvhundretallet.

Jeg tror også at denne musikken har et harmonisk språk som på en måte virker fremmed på oss. Den har en harmonikk som gir en mer «svevende» karakter enn den akkordbruken som folk fra Bach til Wagner og Strauss tar i bruk, og som vi er blitt så vant til. I denne tidlige musikken er det heller ingen pregnant rytmikk, noe som ofte assosieres til kroppslige bevegelser. Dette er musikk der vi faller til ro, utenfor verdens spetak-

oppfatter jeg meg ikke som tidløs, men dønn til stede i den tiden musikken fremkaller. Samtidig er jeg til stede i en ufullkommen verden som på en eller annen måte musikken gjør tonende, selv om musikken, i seg selv, ofte er fullkommen nok.

Når jeg lytter til Trio Mediaevals salmer og vuggeviser, faller jeg totalt til ro. Jeg faller inn i en vag, kroppsfjern rytme. Alle stykkene har jevnt over dvelende tempi og er fri for skarpe dissonanser, selv om musikken på langt nær er dissonansfri. Den er ikke kjedelig, takket være noen subtile arrangementer og en spennende melodiføring – og det er vendinger her som skjærer klar av det banale og selvsagte. Det viser hvor sterke disse gamle salmene er, ofte folketonepregede og med utbrodering av melodiene som inviteres i arrangementene. Vokalen klinger naturlig og med en enkelhet. Gjennom et krysstallklart opptak, uten særlig romklang, blir stemmene veldig nærværende.

Eller ta de moderne komposisjonene: Som Andrew Smiths «Ubi caritas» og Anders Jormins «Sci vias domini», som åpner plata og setter stemningen. En stemning som etablerer et inntrykk av at her møter vi musikk der lytterens uro skal stilne. *Solace* betyr vel trøst. Det heter da også på hjemmesiden til Lindberg at disse sangene er «like gamle som tiden selv og like ferske som morgendagen.» Nærmere det tidløse kommer vi knapt.

musikk@klassekampen.no

Stemmene blir veldig nærværende.

kel, et sted der musikken er uten gravitasjonskraft. Den oppfattes mer som svevende, og derfor, i en eller annen forstand, «evig» – eller mer profant sagt, tidløs.

Jeg overdriver sikkert nå, men også jeg kjenner draget etter å gå opp i det tidløse uten at jeg aner hva det tidløse innebærer. Derimot, når jeg lytter til Bach eller Strauss